

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

BABAM VE GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — KİŞİSEL ARŞİV

Babam Nisan 2025'te hayata gözlerini yumdu.

O günden beri varlığının aklımdan geçmediği tek bir gün olmadı.

Ölüm bir adamı odadan çıkarır.

Onu sohbetten çıkarmaz.

Yaşlandıkça içimde saklı parçalarını daha çok keşfediyorum.

Jestler. Sessizlikler. Tepkiler. İnsanlara bakış biçimleri.

Önemli olan miras asla para değildir.

Takdirdir.

Gençken bana bakar ve kendi ulaşamadığı şeyleri yapabilecek biri olduğumu söylerdi.

Benimle dalga geçtiğini sanıyordum.

Babaların bunları söylediğini sanıyordum, çünkü babalar oğulları hakkında imkânsıza inanmak zorundadır.

Şimdi anlıyorum.

Bana iltifat etmiyordu.

Bana henüz hak etmediğim bir özgüveni ödünç veriyordu.

Benim göremediğim yolları görüyordu.

Var olduğunu bilmediğim kapıları.

Keşfetmeye çalışarak on yıllar harcayacağım olasılıkları.

Baba oğulduk.

Sonra arkadaş olduk.

Hayat, kadınlar, zaferler, aşağılanmalar ve hayaller hakkında dürüstçe konuşan türden arkadaşlar.

Sonra meslektaş olduk.

İşle, kanla ve sıradan sınırları kabul etmeyen inatçı bir retle birbirine bağlı suç ortakları.

Her şeyin ötesinde, bir soyadını paylaşıyorduk.

Artık belgelerde yazılı olduğu için değil, anlatıya girdiği için yaşayan bir soyadı.

Hafızaya girdiği için.

GilletteNarrative'e girdiği için.

Bazen hâlâ beni izlediğine dair tuhaf bir his duyuyorum.

Bir yargıç olarak değil.

Bir eleştirmen olarak değil.

Şunu söyleyen adam olarak değil:

"Ben sana söylemiştim."

Hayır.

Daha çok, yaratılmasına yardım ettiği bir deneyi inceleyen sessiz bir gözlemci gibi.

Kullanım kılavuzuna hiç uymayan bir oğul.

Defalarca formatın dışına çıkan bir oğul.

Hayatı, kimsenin makul olarak öngöremeyeceği sonuçlar doğuran bir oğul.

Onu özlüyorum.

Gülümsemesini.

Duraksamalarını.

Sessizliğini.

Kararlarını.

Hiçbir arşivin saklayamayacağı, hiçbir teknolojinin kurtaramayacağı, hafızada korunan o küçük kareler.

Yirmi yedi yaşında İtalyan Ordusu'nda Yüzbaşıydı.

Ama rütbe onu hiçbir zaman anlatmadı.

Onu eşsiz kılan şey daha basitti.

O benim babamdı.

Dünyanın geri kalanı gürültü çıkarmak için yarışırken varlığımın sessiz parçası.

Ve bu yüzden ona yazacağım.

Nerede olursa olsun oraya.

Beni bekle.

Ama henüz değil.

Hâlâ bitmemiş işler var.

Hâlâ çözülmemiş gizemler var.

Hâlâ yazılması gereken hikâyeler var.

Bir gün geleceğim.

Ve geldiğimde birlikte güleceğiz.

Başarıya değil.

Başarısızlığa değil.

Yolculuğun saçmalığına.

Çünkü yaşanmış deneyim, hayal gücünün asla denk olamayacağı hikâyeler anlatabilir.

Hoşça kal, baba. Şimdilik.

Oğlun,
Ferdinando